

JAPANILAISTA IMPERIALISMIA VASTAAN KÄYTÄVÄN TAISTELUN TAKTIIKASTA

(27. joulukuuta 1935)

Puolueen aktiivijäsenten neuvottelussa Vajaopaossa šensin maakunnan pohjoisosassa pidetty selostus. Mao Tse-tung piti tämän selostuksen Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean poliittisen toimikunnan kokouksen jälkeen, joka pidettiin Vajaopaossa joulukuussa 1935. Tässä erittäin tärkeässä kokouksessa oli arvosteltavana se puolueessa esiintynyt virheellinen mielipide, että Kiinan kansallinen porvaristo ei kykene käymään taistelua japanilaista imperialismia vastaan liitossa työläisten ja talonpoikien kanssa. Tässä kokouksessa hyväksyttiin kansallisen yhteisrintaman taktiikka. Selostuksessaan Mao Tse-tung selvitti tyhjentävästi porvariston kanssa muodostettavan uuden yhteisrintaman mahdollisuuden ja tärkeyden Kiinan käydessä sotaa Japania vastaan. Hän tähdensi kommunistisen puolueen ja Punaisen armeijan johtavaa osuutta tässä yhteisrintamassa, osoitti Kiinan vallankumouksen pitkällisen luonteen, tuomitsi puolueen keskuudessa pitkän aikaa vallinneen ahtaan lahkolaisuuden ja liiallisen kiirehtimisen vallankumouksellisessa toiminnassa, jotka olivat perussyytää puolueen ja Punaisen armeijan vakaviin vastoinkäymisiin toisen vallankumouksellisen kansalaissodan kaudella. Samalla Mao Tse-tung kehoitti puoluetta ottamaan oppia vuoden 1927 tapahtumista, jolloin Tšen Tu-hsiun oikeisto-opportunismi johti vallankumouksen tappioon. Edelleen hän viittasi siihen, että Tšiang Kai-šek pyrkii varmasti murskaamaan vallankumouksen voimat. Mao Tse-tung antoi siten

puolueelle selvän suuntauksen vallankumouksen voimien suojelemiseen mahdollisilta menetyksiltä niiden petosten ja aseellisten hyökkäysten johdosta, jollaisiin Tšiang Kai-šek oli turvautunut. Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean laajennettu neuvottelukokous, joka pidettiin tammikuussa 1935 Tsunjissa Kueitšoun maakunnassa, erotti puolueen entisen »vasemmisto»-opportunistisen johdon ja muodosti uuden johdon, jonka kärkeen tuli Mao Tse-tung. Mutta tämä neuvottelukokous pidettiin Punaisen armeijan Pitkän marsin aikana, mistä syystä se saattoi tehdä päätöksiä vain kaikkein ajankohtaisimmista sotilaallisista ja järjestöllisistä kysymyksistä. Vasta Punaisen armeijan siirryttyä šensin maakunnan pohjoisosaan sai Keskuskomitea tilaisuuden kaikkien poliittisten taktiikan kysymysten perinpohjaiseen selvittämiseen. Juuri näitä kysymyksiä Mao Tse-tung eritteleekin tässä selostuksessaan.

Nykyisen poliittisen tilanteen erikoisuudet

Toverit!

Poliittisessa tilanteessa on nyt tapahtunut suuria muutoksia. Tätä muuttunutta tilannetta vastaavasti on puolueemme määrätellyt tehtävänsä.

Mikä on nykyiselle tilanteelle luonteenomaista?

Nykyisen tilanteen peruserikoisuus on siinä, että japanilainen imperialismi pyrkii tekemään Kiinasta siirtomaansa.

Tunnettua on, että Kiina on lähes sadan vuoden ajan ollut useiden imperialististen valtioiden yhteisen herruuden alainen puolisiirtomaa. Kiinan kansan imperialismia vastaan käymän taistelun ja imperialististen valtioiden keskinäisen taistelun vuoksi on Kiina kuitenkin säilyttänyt puolittain riippumattoman aseman. Ensimmäinen maailmansota oli antaa japanilaiselle imperialismille tilaisuuden rajattoman valtansa pystyttä-

miseen Kiinassa joksikin aikaa. Mutta tuloksena Kiinan kansan taistelusta japanilaista imperialismia vastaan ja toisten imperialistimaiden puuttumisesta oli, että isänmaanpettureiden silloisen päämiehen Juan Ši-kain ¹ hyväksymät 21 vaatimusta ², joilla Kiina yritettiin pakottaa häpeälliseen antautumiseen, eivät voineet jäädä voimaan. Vuonna 1922 Yhdysvaltain koolle-
kutsumassa yhdeksän vallan neuvottelukokouksessa ³ allekirjoitettiin sopimus, joka saattoi Kiinassa voimaan entisen asiain-tilan: Kiina joutui jälleen muutaman imperialistivallan yhteisen herruuden alaiseksi. Mutta pienen ajan kuluttua tilanne muuttui jälleen. »Vuoden 1931 syyskuun 18 päivän tapahtumat» ⁴ aloittivat Kiinan muuttamisen Japanin alusmaaksi. Mutta neljä koillista maakuntaa ⁵ rajoitti väliaikaisesti Japanin hyökkäyksen piiriä, ja tämä synnytti vaikutelman, että japanilaiset imperialistit eivät voi pidemmälle edetäkään. Nyt on aivan toisin: japanilaiset imperialistit ovat jo osoittaneet, että he aikovat edetä Kiinan sisämaahan ja tahtovat anastaa koko maan. Nyt japanilainen imperialismi pyrkii muuttamaan koko Kiinan puolisiirtomaasta, jossa muutamalla imperialistivaltiolla on oma osuutensa, Japanin jakamattomasti hallitsemaksi siirtomaaksi. Äskeiset Hopein maakunnan itäosassa sattuneet tapahtumat ⁶ ja diplomaattiset neuvottelut ⁷ ovat tuoneet ilmi tämän pyrkimyksen ja asettaneet koko Kiinan kansan olemassaolon uhan alaiseksi. Nämä seikat asettivat Kiinan kaikille luokille ja yhteiskuntaryhmille kysymyksen: »Miten olla?» Asettuako vastarintaan? Antautua? Tahki kenties heilua sillä välillä?

Katsokaamme, miten Kiinan eri luokat vastaavat tähän kysymykseen.

Kiinan työläiset ja talonpojat vaativat vastarintaa. Vuosien 1924—1927 vallankumous, vuonna 1927 alkanut ja nykyisinkin jatkuva agraarivallankumous sekä heti »vuoden 1931 syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen alkanut japanilaisvastaisen

liikkeen aalto osoittavat, että Kiinan työväenluokka ja talonpoikaisto ovat Kiinan vallankumouksen horjumattomin voima.

Kiinan pikkuporvaristokin kannattaa vastarintaa. Koko opiskeleva nuoriso ja kaupunkien pikkuporvaristo ovat jo aloittaneet laajan japanilaisvastaisen liikkeen! Nämä pikkuporvariston kerrokset osallistuivat vuosien 1924—1927 vallankumoukseen. Taloudellisen asemansa vuoksi, ts. pientuottajina, ne ovat talonpoikien lailla imperialismin vihollisia. Ne ovat saaneet paljon kärsiä imperialismista ja Kiinan vastavallankumouksesta, jotka ovat aiheuttaneet monille heistä työttömyyden ja osittaisen tai täydellisen häviöönjoutumisen. Nyt kun heitä uhkaa välitön siirtomaarjiksi muuttuminen, ei heillä ole muuta pelastusta kuin vastarinta.

Miten ratkaisevat tämän kysymyksen kansallinen porvaristo, comprador-porvaristo ja tilanherraluokka, miten kuomintang?

Suuret tuhaot ja lesenit, suuret militaristit ja suuret compradorit ovat jo kauan sitten ratkaisseet sen omalta kohdaltaan. He sanoivat ennen ja sanovat nytkin: vallankumous (samantekevää, millainen vallankumous) on aina imperialismia pahempi. He ovat muodostaneet isänmaanpetturien leirin. He eivät kysy, ollako siirtomaarjana vai ei; he ovat itse asettaneet itsensä kansakunnan ulkopuolelle. Heidän etunsa yhtyvät erottamattomasti imperialistien etuihin. Tšiang Kai-šek⁸ on heidän päämiehensä. Heidän muodostamansa isänmaanpetturien leiri on Kiinan kansan vannoutunut vihollinen. Ellei tätä petturijoukkiota olisi, ei japanilainen imperialismi olisi milloinkaan saattanut tulla niin julkeaksi. He ovat imperialistien käskyläisiä.

Kansallisen porvariston kohdalta on kysymys monimutkainen. Tämä luokka osallistui vuosien 1924—1927 vallankumoukseen, mutta sitten vallankumouksen paloa säikähtäen heilahti kansan vihollisten leiriin, Tšiang Kai-šekin koplan puolelle. Kysymys on siitä, onko mahdollista, että kansallisen porvariston

asenne muuttuu nykyoloissa? Olemme sitä mieltä, että sellainen mahdollisuus on olemassa. Ja se on olemassa senvuoksi, että kansallinen porvaristo ei ole samaa kuin tilanherrojen luokka ja comprador-porvaristo, niiden välillä on ero. Feodaalinen luonne on kansalliselle porvaristolle vähemmän ominainen kuin tilanherrojen luokalle, ja comprador-luonne vähemmän ominainen kuin comprador-porvaristolle. Kansallisen porvariston erään ryhmän muodostavat ihmiset, jotka ovat verraten kiinteästi sidotut ulkomaiseen pääomaan ja maanomistukseen Kiinassa. Se on kansallisen porvariston oikea siipi, ja me jätämme toistaiseksi arvioimatta tämän siiven asenteen muuttamisen mahdollisuuden. Kysymys on toisista kansallisen porvariston ryhmistä — niistä, joilla ei ole siteitä ulkomaiseen pääomaan eikä maanomistukseen tai jotka ovat sidotut niihin suhteellisen heikosti. Olemme sitä mieltä, että uudessa tilanteessa, jolloin maatamme uhkaa siirtomaaksi muuttaminen, saattaa kansallisen porvariston näiden ryhmien asenteessa tapahtua muutoksia. Näiden muutosten luonteenomaisena erikoisuutena tulee olemaan horjunta. Toisaalta se pelkää vallankumouksen johdonmukaista toteuttamista ja horjuu kummankin välillä. Juuri tästä syystä kansallinen porvaristo osallistui vuosien 1924—1927 vallankumoukseen ja meni Tšiang Kai-šekin puolelle tämän kauden päättyessä.

Miten nykyinen kausi eroaa vuodesta 1927, jolloin Tšiang Kai-šek petti vallankumouksen? Silloin Kiina oli vielä puoli-siirtomaa, mutta nyt se on muuttumassa siirtomaaksi. Onko kansallinen porvaristo saanut jotakin näinä yhdeksänä vuotena, luovuttuaan liittolaisestaan työväenluokasta ja solmittuaan ystävyyden tilanherrojen ja compradorien kanssa? Ei mitään muuta kuin kansallisen teollisuuden ja kaupan täydellisen tai osittaisen häviön. Tämän vuoksi me olemme sitä mieltä, että muutokset kansallisen porvariston asennoitumisessa ovat nykyoloissa täysin mahdollisia. Mihin asteeseen saakka sen asen-

ne voi muuttua? Näiden muutosten yleisenä luonteenominaisena erikoisuutena tulee olemaan kansallisen porvariston horjunta. Mutta joissakin taistelun vaiheissa sen eräs osa (vasen siipi) voi osallistua taisteluun, toinen osa taas voi siirtyä horjunnasta puolueettomuuden kannalle.

Minkä luokkien etuja edustaa Tsai Ting-kain⁹ ja muiden johtama 19. armeija? Se edustaa kansallisen porvariston, pikkuporvariston huippukerroksen, varakkaan talonpojan ja pienen tilanomistajan etuja. Kaikki nuo tsaitingkait taistelivat kiivaasti Punaista armeijaa vastaan; myöhemmin he solmivat Punaisen armeijan kanssa liiton tehdäkseen vastarintaa Japanille ja taistellakseen Tšiing Kai-šekia vastaan. Kiangsissa he hyökkäsivät Punaista armeijaa vastaan; Šanghaihin tultuaan he tekivät vastarintaa japanilaiselle imperialismille; Fukienin maakuntaan päästyään he tekivät sopimuksen Punaisen armeijan kanssa ja avasivat tulen Tšiing Kai-šekia vastaan. Miten tsaitingkait tulevaisuudessa toiminevatkin, niin haluton kuin vanhaan tapaan työskennellyt Fukienin kansanhallitus olikin nostamaan kansaa taisteluun, yksistään se seikka, että ne siirsivät tulen Punaisesta armeijasta japanilaiseen imperialismiin ja Tšiing Kai-šekiin, on myönnettävä vallankumoukselle hyödylliseksi teoksi. Se merkitsi hajaannusta kuomintangin leirissä. Kun »syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen muodostunut tilanne johti siihen, että kuomintangista lohkesi pois sellainen ryhmä, niin miksei nykytilanne voi aiheuttaa kuomintangissa hajaannusta? Väärässä ovat ne puolueemme jäsenet, jotka väittävät, että tilanherrojen ja porvariston leiri on kokonaisuudessaan yhtenäinen ja kestävä, että mitkään seikat eivät voi aiheuttaa siinä muutoksia. Nuo ihmiset eivät ymmärrä nykyisen tilanteen vakavuutta, ja lisäksi he ovat unohtaneet historian.

Sallikaa minun vielä kosketella hiukan historiaa. Vuosina 1926 ja 1927, jolloin vallankumoukselliset joukot marssivat

Vuhania kohti ja sitten valtasivat Vuhanin ja etenivät Honanin maakuntaan, liittyivät Tang Šen-tši ja Feng Ju-hsiang¹⁰ val-lankumoukseen. Myöhemmin vuonna 1933 Feng Ju-hsiang oli Tšaharin maakunnassa jälleen yhteistoiminnassa kommunisti-sen puolueen kanssa ja perusti siellä Yhtyneen japanilaisvas-taisen armeijan.

Vielä yksi selvä esimerkki: joulukuussa 1931 nousi Ningtussa kapinaan ja siirtyi Punaisen armeijan puolelle 26. armeija¹¹, joka aikaisemmin yhdessä 19. armeijan kanssa oli hyökännyt Punaisen armeijan kimppuun Kiangsin maakunnassa. Ningtun kapinan johtajista Tšao Po-šengistä ja Tung Tšen-tangista tuli sittemmin vankkoja vallankumouksellisia.

Ma Tšan-šanin japanilaisvastainen toiminta¹² kolmessa itäi-sessä maakunnassa merkitsi niinkään hajaantumista hallitse-vien piirien leirissä.

Kaikki nämä esimerkit osoittavat, että kun japanilaiest pom-mit uhkaavat Kiinaa kaikilta tahoilta, kun taistelun tavanomai-set muodot ovat muuttuneet ja se on päässyt voimakkaaseen vauhtiin, on hajaannus vihollistemme leirissä täysin mahdol-linen.

Nyt haluaisin, toverit, asettaa tämän kysymyksen toiselle tasolle.

Entä jos joku vetoaa Kiinan kansallisen porvariston poliit-tiseen ja taloudelliseen heikkouteen, väittää meidän käsitys-tämme vastaan ja sanoo, että Kiinan kansallinen porvaristo ei voi uudesta asemastaan huolimatta muuttaa asennettaan? On-ko sellainen väite oikea? Luulen, ettei ole. Jos kansallinen por-varisto ei voi muuttaa asennettaan heikkoutensa takia, niin miten se muutti sen vuosina 1924—1927, jolloin se ei osoitta-nut vain pelkkää horjuntaa, vaan osallistui suoranaisesti val-lankumoukseen? Onkohan kansallisen porvariston heikkous vasta jälkeempään ilmaantunut eikä sille kapaloista saakka eli-mellisesti ominainen vanha vika? Onko niin, että se on heikko

tänään, mutta silloin ei ollut heikko? Kansallisen porvariston heikkous onkin juuri eräs puolisiirtomaiden tärkeimmistä poliittisista ja taloudellisista erikoisuuksista. Juuri tämän vuoksi imperialistit uskaltavat komennella sitä ja tämä seikka puolestaan aiheuttaa sille ominaisen vastenmielisyyden imperialismia kohtaan. Me emme tietenkään kiellä, vaan päinvastoin myönämme täydellisesti, että tästä samasta syystä imperialistit, tilanherrat ja comprador-porvaristo saavat helposti vedetyksi kansallisen porvariston puolelleen käyttämällä tilapäisiä armo-paloja syöttinään, ja tästä taas johtuu sen epäjohdonmukaisuus vallankumouksen suhteen. Mutta ei voida mitenkään väittää, ettei nykytilanteessa olisi mitään eroa kansallisen porvariston ja toisaalta tilanherrojen ja comprador-porvariston välillä.

Tämän vuoksi me tähdennämme, että kansallisen kriisin kärjistyessä täytyy kuomintangin leirissä tapahtua jakautumista. Tämä jakautuminen on ilmennyt kansallisen porvariston horjunnassa, se näkyi sellaisten aikoinaan kuulujen japanilaisvas-taisten toiminnan miesten kuin Feng Ju-hsiingin, Tsai Ting-kain ja Ma Tšan-šanin otteissa. Tämä seikka on pääasiassa epäsuotuisa vastavallankumoukselle ja suotuisa vallankumoukselle. Kiinan poliittisen ja taloudellisen kehityksen epätasaisuus ja siitä johtuva vallankumouksen kehityksen epätasaisuus lisäävät sellaisen jakautumisen mahdollisuutta.

Toverit! Olen valottanut kysymyksen toista puolta — mitalin oikeata puolta. Haluaisin kosketella sen nurjaakin puolta, joka on siinä, että kansallisen porvariston riveissä on mesta-reita kansanjoukkojen pettämisen alalla. Miksi? Siksi, että sen keskuudessa on kansanvallankumouksen asiaa todella kannattavien ihmisten ohella paljon sellaisia, jotka vain joksikin aikaa omaksuvat kumouksellisen tai puolikumouksellisen asenteen. Tämä suokin heille tilaisuuden pettää kansanjoukkoja, joiden ei ole helppoa paljastaa sellaisten ihmisten epäjohdonmukaisuutta ja teeskentelyä. Tämä seikka velvoittaa kommunisteja entistä

enemmän arvostelevaan liittolaisiaan, paljastamaan vaelevallankumouksellisia, taistelevaan johtoasemasta. Jos kieltäisimme sen mahdollisuuden, että kansallinen porvaristo voi horjua ja osallistua vallankumoukseen suurten järkytysten aikana, niin samalla ottaisimme pois päiväjärjestyksestä puolueemme tehtävänä olevan taistelun johtoasemasta tai ainakin kaventaisimme tätä tehtävää. Sillä jos kansallinen porvaristo olisi aivan samankaltainen kuin tilanherrat ja compradorit, yhtä petomaisen näköinen kuin kansalliset petturit, niin taistelu johtoaseman puolesta voitaisiin huoletta ottaa pois päiväjärjestyksestä tahi ainakin kaventaa sitä.

Jotta kuva Kiinan tilanherrojen ja porvariston käyttäytymisestä vakavien järkytysten aikana olisi täydellinen, on mainittava vielä eräs seikka, nimittäin se, ettei tilanherrojen ja compradorienkaan leirissä ole täyttä yksimielisyyttä. Tämä johtuu maan puolisiirtomaa-asemasta, jota kuvaa se seikka, että monet imperialistivaltiot taistelevat keskenään Kiinasta. Hetkellä, jolloin taistelun kärki suuntautuu japanilaista imperialismia vastaan, saattavat amerikkalaisten jopa englantilaisienkin hännänkannattajat, isäntiensä kiljunnan voimasta riippuen, ryhtyä salaiseen, vieläpä avoimeenkin taisteluun japanilaisia imperialisteja ja heidän apureitaan vastaan. Sellaista koiratappelua on menneisyydessä ollut monessa tapauksessa, enkä ryhdy niitä käsittelemään. Tänäpä palautan mieliin vain sen, että kuomintangilainen politikoitsija Hu Han-min¹³, jonka Tšiang Kai-šek aikoinaan toimitti vankilaan, allekirjoitti meidän esittämämme asiakirjan, joka sisältää 6 kohtaa käsittävän »Japanille tehtävän vastarinnan ja kotimaan pelastamisen ohjelman»¹⁴. Myös Kuangtungin — Kuangsin ryhmäkunnan militaristit¹⁵, joihin Hu Han-min nojaa, ovat asettuneet Tšiang Kai-šekia vastaan esittäen sellaisia valetunnuksia kuin »menetettyjen alueiden palautus» ja »Japanille tehtävä vastarinta ja rosvoliikkeen lopettaminen»¹⁶ ovat yhtä tärkeitä tehtäviä»

(Tšiang Kai-šekin tunnus: »Ensin rosvojen lopettaminen ja sitten vastarinta Japanille»). Tämä saattaa näyttää teistä hiukan kummalliselta. Mutta siinä ei ole mitään kummallista. Se ei ole mitään muuta kuin tappelua isojen koirien ja pikkurakkien välillä, kylläisten ja nälkäisten koirien keskinäistä kalvamista, joka huvittaa niitä itseäänkin, se on vain jonkinlainen särö, jonkinlainen niiden hermoja kutkuttava ristiriita. Mutta tämä kalvaminen, tämä särö, tämä ristiriita koituu kuitenkin vallankumouksellisen kansan hyväksi. Me emme saa lyödä laimin ainoatakaan sellaista vihollisleirissä sattunutta kalvamista-pausta, ainoatakaan sellaista säröä, ainoatakaan sellaista ristiriitaa — meidän on käytettävä ne hyväksemme taistelussa tämänkertaista päävihollista vastaan.

Yleisenä johtopäätöksenä maamme luokkasuhteista voidaan sanoa, että tilanteen muututtua perinpohjin, mikä ilmenee japanilaisten imperialistien tunkeutumisessa Kiinan sisämaahan, ovat myös maamme eri luokkien väliset suhteet muuttuneet, kansallisen vastavallankumouksen leirin voimat kutistuneet.

Siirtykäämme tarkastelemaan tilannetta Kiinan kansallisen vallankumouksen leirissä.

Ensinnäkin Punaisesta armeijasta. Tiedätte, toverit, että Kiinan Punaisen armeijan kolme tärkeintä joukkoyhdistelmää on jo puolentoista vuoden ajan ollut suorittamassa yleistä siirtymistä uusiin asemiin. Viime vuoden elokuusta lähtien toveri Šen Pi-šin¹⁷ ja muiden komentama 6. armeijaryhmä alkoi siirtymisen toveri Ho Lungin¹⁸ joukkojen sijaintialueelle. Sitten lokakuussa aloitettiin meidän armeijamme¹⁹ siirto, ja tämän vuoden maaliskuussa aloittivat siirtymisen myös Setšuanin — Šensin raja-alueen²⁰ Punaisen armeijan joukot. Nämä kolme Punaisen armeijan joukkoyhdistelmää siirtyvät entisistä asemistaan uusille alueille. Tämän yleisen joukkojen siirron johdosta ovat Punaisen armeijan entiset sijaintialueet muuttuneet

sissisota-alueiksi ja itse Punainen armeija on siirtojen kestäessä huomattavasti heikentynyt. Jos koko tilannetta tarkastellaan tästä näkökulmasta, niin vastustaja on saavuttanut tilapäisen ja osittaisen voiton ja me olemme kärsineet tilapäisen ja osittaisen tappion. Onko sellainen väite oikea? Arvelen, että se on oikea, sillä se on tosiasia. Mutta joku (esimerkiksi Tšang Kuo-tao ²¹) väittää, että Keskusta-alueen Punainen armeija ²² on kärsinyt tappion. Onko niin? Ei ole, sillä se ei vastaa tosiasioita. Jotakin kysymystä tarkastellessaan marxilaisten on osattava nähdä kysymys kokonaisuudessaan eikä vain sen osaa. Kaivossa istuva sammakko väitti, että »taivas on kaivon kokoinen». Se ei ole totta, koska kaivosta ei näy koko taivas. Mutta jos se olisi sanonut, että »eräs osa taivaasta on kaivon kokoinen», niin se olisi ollut oikeassa, koska tämä vastaisi tosiasioita. Me sanomme, että Punainen armeija kärsi tappion eräässä suhteessa (entisten asemiensä säilyttämisen kannalta katsoen), mutta toisessa suhteessa (Pitkän marssin suorittamisessa) se sai voiton. Vastustaja taas sai eräässä suhteessa voiton (meidän entisten asemiemme valtaamisessa), mutta kärsi tappion toisessa suhteessa (»rankaisuretkiensä» ja takaa-ajonsa tarkoituksen saavuttamisen kannalta katsoen). Vain tällä tavoin tulee kysymys oikein asetetuksi, sillä Pitkän marssin me panimme kuitenkin toimeen.

Kun jo olemme ottaneet puheeksi Pitkän marssin, niin herää kysymys mikä merkitys Pitkällä marssilla on? Vastamme: Pitkä marssi oli historiassa ennennäkemätön retki, se oli julistaja, agitaattori ja kylväjä. Tunteekohan historia aina maailman luomisesta alkaen, ensimmäisistä kuninkaista meidän aikoihimme saakka, Pitkän marssimme kaltaista retkeä? Kahdentoista kuukauden ajan, kymmenien lentokoneiden joka päivä seurattuna ja pommittaena meitä taivaalta, vihollisen saartorengas murtaen, sen varmistusjoukot tuhoten ja kiertäen, lähes miljoona miestä käsittävän armeijan takaa-ajolta suojautuen,

lukemattomia vaikeuksia ja esteitä voittaen me marssimme yhä eteenpäin, mittailimme omin jaloin yli kaksikymmentä tuhatta liitä, kuljimme yhdentoista maakunnan halki. Onkohan historiassa ollut sellaisia retkiä? Ei milloinkaan. Pitkä marssi oli sanansaattaja, joka ilmoitti koko maailmalle, että Punainen armeija on sankareiden armeija ja että imperialistit ja heidän apurinsa Tšiing Kai-šek eivät pysty mihinkään. Tuo marssi osoitti, että kaikki imperialistien ja Tšiing Kai-šekin yritykset meidän voimiemme saartamiseksi ja niiden tien katkaisemiseksi olivat menneet myttyyn. Pitkä marssi oli myös agitaattori, joka kertoi yhdentoista maakunnan lähes kaksisataamiljoonaiselle väestölle, että vain Punaisen armeijan tie on sen vapautuksen tie. Ellei tätä marssia olisi ollut, niin mistä olisivat laajat kansanjoukot voineet saada niin nopeasti tietoonsa, että maailmassa on olemassa sellainen suuri totuus, jota Punainen armeija edustaa? Marssi oli myös kylväjä, se siroitteli yhteentoista maakuntaan suuren määrän siemeniä, jotka nousevat oraalle, alkavat lehtiä, puhkeavat kukkaan, versovat ja tulevat tuottamaan sadon. Sanalla sanoen, Pitkä marssi päättyi meidän voittoomme ja vihollisen tappioon. Kuka johti marssin voittoon? Kommunistinen puolue. Ilman kommunistista puoluetta ei sellainen marssi olisi ollut ajateltavissa. Kiinan Kommunistinen puolue, sen johtavat elimet, sen kaaderit eivät pelkää minkäänlaisia vaikeuksia eivätkä kieltäymyksiä. Ken epäilee meidän kykyämme johtaa vallankumouksellista sotaa, hän joutuu oportunistin suohon.

Marssin päättyttyä muodostui uusi tilanne. Tšilotšenin taistelussa löivät Keskusta-alueen Punaisen armeijan joukot veljellisessä yhteistoiminnassa Punaisen armeijan luoteisten joukko-osastojen kanssa hajalle petturi Tšiing Kai-šekin Šensin — Kansun raja-alueelle lähettämän »rankaisuretkikunnan»²³. Tällä voitolla laskettiin ensimmäinen kivi sen suuren työn perustukseen, johon kommunistisen puolueen Keskuskomitea on

ryhtynyt — nimittäin yleiskiinalaisen vallankumouksen esikunnan perustamiseen luoteis-Kiinaan.

Niin on Punaisen armeijan päävoimien laita. Mutta miten on käynyt sissisodan etelän maakunnissa? Sissiliike etelässä on kokenut eräitä vastoinkäymisiä, mutta sitä ei ole suinkaan tuhottu. Se nousee monin paikoin uudelleen, kasvaa ja kehittyy²⁴.

Kuomintangin valta-alueilla työläiset ovat jo viemässä taisteluaan tehtaiden seinien ulkopuolelle, siirtymässä taloudellisesta taistelusta poliittiseen taisteluun. Työväenluokan keskuudessa kehkeytyy voimakkaasti sankarillinen taistelu japanilaisista imperialismia ja kansallisia pettureita vastaan, ja purkaus näyttää olevan lähellä.

Talonpoikaiston taistelu ei ole tauonnut. Vierasmaalaisesta hyökkäyksestä, kotimaassa vallitsevasta sekasorrosta ja luonnonkatastrofeista kärsineet talonpojat ovat kehittäneet laajan taistelun sissisodan, levottomuuksien, nälkämellakoiden jne. muodossa. Japanilaisvastainen sissisota koillis-Kiinassa ja Hopein maakunnan itäosassa²⁵ on vastaus japanilaisen imperialismin hyökkäykseen.

Suuren laajuuden on saavuttanut myös ylioppilaiden liikehtiminen, ja vastedes se epäilemättä kehittyy vieläkin laajemmaksi. Mutta ylioppilaiden liike voi tulla kestäväksi, se voi murtautua kaikkien niiden esteiden läpi, joita sille asettavat kansallisten pettureiden sotatilamääräykset sekä oppilaitoksissa olevien poliisien, salaisten asiamiesten, vakoilijoiden ja fasistien harjoittama myyräntyö- ja joukkomurhapoliittikka, vain silloin, kun se yhdistyy työläisten, talonpoikien ja sotilaiden taisteluun.

Olen jo puhunut horjunnan mahdollisuudesta kansallisen porvariston, varakkaiden talonpoikien ja pienten tilanomistajien keskuudessa ja heidän mahdollisesta osallistumisestaankin japanilaisvastaiseen taisteluun.

Kansalliset vähemmistöt, varsinkin Sisä-Mongolian mongolit, joita Japanin imperialismi uhkaa suoranaisella orjuuttamisella, nousevat taisteluun. Tulevaisuudessa on heidän taistelunsa yhtyvä pohjois-Kiinan kansan taisteluun ja Punaisen armeijan sotatoimiin luoteessa.

Kaikki tämä osoittaa, että vallankumouksen rintaman eri lohkot alkavat sulautua yhdeksi yleiskansalliseksi rintamaksi ja että vallankumouksen kehitys, joka aikaisemmin oli ollut epätasaista, tulee vähitellen tiettyssä määrin tasaiseksi. Elämme suurten muutosten kynnyksellä. Puolueen tehtävänä on luoda vallankumouksellinen kansallinen yhteisrintama yhdistämällä Punaisen armeijan toiminta koko Kiinan työläisten, talonpoikien, opiskelijain, pikkuporvariston ja kansallisen porvariston toimintaan.

Kansallinen yhteisrintama

Tarkasteltuamme vastavallankumouksen ja vallankumouksen leireissä vallitsevaa tilannetta voimme nyt helposti selvittää itsellemme puolueen taktilliset tehtävät.

Mikä on puolueen taktillinen perustehtävä? Se ei ole mikään muu kuin laajan vallankumouksellisen kansallisen yhteisrintaman luominen.

Kun tilanne, jossa vallankumous kehittyy, on muuttunut, on vastaavasti muutettava vallankumoustaktiikkaa ja vallankumouksen johtamismenetelmiä. Japanin imperialismin ja kotimaata kaupittelevien kansallisten pettureiden tehtävänä on Kiinan muuttaminen siirtomaaksi, meidän tehtävämme on Kiinan muuttaminen alueellisen eheydensä säilyttäväksi riippumattomaksi, vapaaksi valtioksi.

Riippumattomuuden ja vapauden valloittaminen Kiinalle on suuri tehtävä. Sitä varten on käytävä sotaa vierasmaalaisen

imperialismin ja kotimaisen vastavallankumouksen voimia vastaan. Japanin imperialismi on päättänyt lähteä kovaan taisteluun. Tuhaoiden, lesenien ja comprador-porvariston voimat ovat toistaiseksi vahvemmat kuin kansan vallankumoukselliset voimat. Japanin imperialismiin ja Kiinan vastavallankumouksen voimia ei nujerreta päivässä eikä kahdessa, meidän täytyy olla valmiit pitkälliseen taisteluun. Vähäisillä voimilla ei menestystä saavuteta, meidän täytyy koota vahvat voimat. Vastavallankumouksen voimat Kiinassa ja koko maailmassa ovat entisestään heikentyneet, vallankumouksen voimat Kiinassa ja koko maailmassa ovat vahvistuneet. Tämä on oikea arvio, mutta siinä on vasta asian toinen puoli. Meidän on samalla todettava, että vastavallankumouksen voimat Kiinassa ja koko maailmassa ovat vielä toistaiseksi vahvemmat kuin vallankumouksen voimat. Tämäkin on oikea arvio, se on asian toinen puoli. Kiinan valtiollisen ja taloudellisen kehityksen epätasaisuus aiheuttaa vallankumouksenkin kehityksen epätasaisuuden. Vallankumouksen voitokas eteneminen alkaa, kehittyy ja päättyy menestykseen ennen kaikkea aina siellä, missä vastavallankumous on suhteellisen heikko; siellä missä vastavallankumouksella on paljon voimaa, ei vallankumous ole vielä alkanut tai se kehittyy hyvin hitaasti. Tämän Kiinan vallankumouksen tilan olemme joutuneet kokemaan menneisyydessä pitkän ajan kuluessa.

Voidaan ajatella, että yleinen vallankumouksellinen tilanne kehkeytyy, mutta vallankumouksen kehitys pysyy edelleenkin epätasaisena. Jotta vallankumouksen epätasainen kehitys muuttuisi yleensä tasaiseksi, siihen tarvitaan vielä paljon aikaa, tarvitaan vielä suuria ponnistuksia, tarvitaan puolueen oikeata taktillista linjaa. Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen johtama vallankumouksellinen sota vietiin päätökseen kolmessa vuodessa, mutta Kiinan Kommunistisen puolueen johtama vallankumouksellinen sota on jo vaatinut pitkän ajan, ja tehdäk-

semme kokonaan lopun ulkoisen ja kotimaisen vastavallankumouksen voimista meidän tulee olla valmiina taistelemaan edelleenkin niin kauan kuin tarvitaan. Mutta liiallinen hätiköinti, jota menneisyydessä usein ilmeni, ei kelpaa mihinkään. On noudatettava oikeata vallankumouksellista taktiikkaa. Jos poljetaan paikallaan ahtaalla alueella, kuten aikaisemmin tapahtui, ei suuria saada aikaan. Tämä ei tietenkään merkitse, että Kiinassa voidaan työ suorittaa vain hiljakseen, kiiruhtamatta. Asiaan on tartuttava nopeasti ja rohkeasti: orjuutuksen uhka ei salli meidän viivyttellä hetkeäkään. Tästä lähtien tulee vallankumouksen kehitysvauhtikin huomattavasti kiihtymään menneisyyteen verraten, sillä Kiina ja koko maailma ovat tulleet lähelle uutta sotien ja vallankumousten kautta. Tästä huolimatta vallankumouksellinen sota tulee Kiinassa kuitenkin olemaan pitkällistä. Tämä sen pitkällinen luonne johtuu imperialismin voimasta ja vallankumouksen kehityksen epätasaisuudesta.

Sanomme, että tämän hetken erikoisuutena on kansallisen vallankumouksen uuden nousun lähestyminen, että Kiina on koko maata käsittävän suuren vallankumouksen kynnyksellä ja että tässä on nykyisen vallankumouksellisen tilanteen omalaa-tuisuus. Se on tosiasia, joka näyttää asian erään puolen. Mutta samalla kertaa sanomme, että imperialismi on vielä suuri voima, että vallankumouksen voimien kehittymisen epätasaisuus on paha epäkohta ja että vihollisen nujertamiseksi on valmistauduttava pitkäaikaiseen sotaan. Tämä on nykyisen vallankumouksellisen tilanteen toinen erikoisuus. Sekin on tosiasia, ja se näyttää asian toisen puolen. Nämä kaksi erikoisuutta, nämä kaksi tosiasiaa esiintyvät edessämme yhdessä opettaakseen meitä, vaatiakseen meiltä taktiikan muuttamista tilanteen mukaan, riviemme uudestijärjestämistä taistelua varten. Nykytilanne vaatii meitä päättävästi luopumaan lahkolaisuudesta, ryhtymään laajan yhteisrintaman järjestämiseen ja olemaan antautumatta seikkailupolitiikkaan. Ennen kuin ratkaisevan

taistelun hetki on käsillä, kun ei ole voimia päättävää taistelua varten, ei pidä syöksyä päätäpahkaa ratkaisevaan taisteluun.

Emme puhu nyt lahkolaisuuden ja seikkailupolitiikan yhteydestä toisiinsa, emme myöskään siitä vaarasta, jonka seikkailupolitiikka voi muodostaa tulevaisuudessa, suurten tapahtumien kehittyessä. Tästä puhumisen voimme jättää tuonnemmaksi. Puhumme tässä vain siitä, että yhteisrintamataktiikka ja lahkolainen koteloitumistaktiikka ovat erilaisia ja toisilleen suoraan vastakkaisia.

Ensimmäinen taktiikka vaatii: on kaituttava herätyshuuto, koottava vankka nostoväki, saarrettava ja tuhottava vihollinen.

Toinen taktiikka vaatii: on syöksyttävä yksin ankaraan ja epävakaiseen taisteluun voimakkaan vihollisen kanssa.

Ensimmäinen taktiikka sanoo: jos me aliarvioimme sitä seikkaa, että Japanin imperialismin sotatoimet, jotka tähtäävät Kiinan muuttamiseen siirtomaaksi, voivat aiheuttaa muutoksia Kiinan vallankumouksen ja vastavallankumouksen leireissä, niin me emme osaa antaa täyttä arvoa mahdollisuudelle laajan vallankumouksellisen kansallisen yhteisrintaman luomiseen. Jos me aliarvioimme japanilaisen vastavallankumouksen, kiinalaisen vastavallankumouksen ja Kiinan vallankumouksen vahvoja ja heikkoja puolia, niin emme osaa antaa täyttä arvoa laajan vallankumouksellisen kansallisen yhteisrintaman järjestämisen välttämättömyydelle; emme osaa ryhtyä päättäviin toimenpiteisiin tehdäksemme lopun lahkolaisuudesta; emme osaa käyttää hyväksemme yhteisrintaman asetta järjestääksemme ja liittääksemme yhteen monimiljoonaiset kansanjoukot ja kaikki mahdolliset vallankumouksen liittolaiset ja lähteäksemme hyökkäykseen päävihollista — japanilaista imperialismia — ja sen hännänkannattajia, kiinalaisia kansallisia pettureita vas-

taan; emme osaa käyttää oman taktiikkamme asetta osuaksemme edessä olevaan tärkeimpään maaliin, vaan hajoitamme tulemme siinä määrin, että luotimme eivät satu pääviholliseen, vaan sattuvat toisarvoiseen viholliseen, jopa liittolaisiimme. Se on taitamattomuutta vihollisen valinnassa ja turhaa luotien haaskausta. Sillä tavoin on mahdotonta panna vihollista ahtaalle, eristykseen. Sillä tavoin on mahdotonta vetää vihollisen asemista omalle puolelle niitä, jotka ovat tuossa leirissä vastoin tahtoaan, niitä, jotka eilen olivat vihollisia, mutta tänään voivat tulla liittolaisiksi. Sillä tavoin me todellisuudessa auttaisimme vihollista, saattaisimme vallankumouksen seisahdustilaan, eristykseen, entistä ahtaampiin puitteisiin, laskusuuntaan ja saattaisimme sen tappion tielle.

Toinen taktiikka sanoo: tuollainen arvostelu on väärää. Vallankumouksen voimien tulee olla puhtaitakin puhtaampia, vallankumouksen tien suoraakin suurempi. Oikein on vain se mikä on kirjoitettu sääntöihin. Kansallinen porvaristo on kokonaan ja ainaisesti vastavallankumouksellista. Ei askeleakaan myöntytyksiä varakkaalle talonpojalle. Keltaisia ammattiliittoja vastaan on taisteltava henkeen ja vereen asti. Kun puristatte Tsai Ting-kain kättä, älkää unohtako samalla hetkellä soimata häntä vastavallankumoukselliseksi. Löytyykö kissaa, joka ei söisi rasvaa, löytyykö militaristia, joka ei olisi vastavallankumouksellinen? Sivistyneistön vallankumouksellisuus kestää vain kolme päivää, sivistyneistön mukaanvetäminen on vaarallista. Tästä johtopäätös: lahkolainen sulkeutuneisuus on ainoa yleislääke kaikkia onnettomuuksia vastaan ja yhteisrintama on opportunistista taktiikkaa.

Toverit, missä on sitten totuus, yhteisrintamassa vaiko lahkolaismaisessa sulkeutuneisuudessa? Kenen puolella on vihdoin marxismi-leninismi? Vastaa mitä päättävimmän: yhteisrintaman puolella, lahkolaista sulkeutuneisuutta vastaan. Kolmi-vuotiailla lapsillakin on paljon oikeita oivalluksia, mutta heille

ei pidä uskoa suurten valtiollisten asiain hoitoa, sillä he eivät pysty vielä harkitsemaan valtiollisia asioita. Marxismi-leninismi taistelee vallankumouksellisten riveissä ilmeneviä penikkatauteja vastaan. Ja se taktiikka, josta lahkolaisen sulkeutuneisuuden puoltajat pitävät itsepintaisesti kiinni, on kokonainen penikkatautien kimppu. Vallankumouksen tie samoinkuin kaikkien ilmiöiden kehitystie maailmassa on mutkitteleva eikä suora. Vallankumouksen rintama ja vastavallankumouksen rintama ovat muutosten alaisia kuten kaikki muutkin maailman ilmiöt. Kaksi perustavaa tosiasiaa oli lähtökohtana puolueelle sen kehittäessä uutta taktiikkaa, yhteisrintaman taktiikkaa: se, että japanilainen imperialismi pyrkii tekemään koko Kiinasta siirtomaansa ja että Kiinan vallankumouksen leirillä on vielä hyvin heikkoja kohtia. Monimiljoonaisen kansanjoukkojen järjestämisestä ja suuren vallankumouksellisen armeijan jalkeille saattamista tarvitaan tänään vallankumouksen hyökkäykseen vastavallankumousta vastaan. Vain sellainen voima pystyy murskaamaan japanilaisen imperialismiin ja Kiinan kansalliset petturit, tähän on silmännähtävä totuus. Ja tämänvuoksi vain yhteisrintamataktiikka on marxilais-leniniläistä taktiikkaa. Lahkolaisen sulkeutuneisuuden taktiikka on eristämistä taktiikkaa. Lahkolaisuus »pelottelee kalaa — ja tämä ui syvemmälle, se pelottelee lintuja — ja ne lentävät tiheikköön», se ajaa vihollisen puolelle ne monimiljoonaiset joukot, sen suuren armeijan, joista edellä oli puhe, ja tämä aiheuttaa vain vihollisen innokkaan hyväksymisen. Lahkolaisuus palvelee itse asiassa nöyrän rengin tavoin japanilaista imperialismia ja kansallisia pettureita. Marxismi-leninismi ruuskii, mutta japanilainen imperialismi suosii sellaista »puhtausta» ja »suoruutta», josta lahkolaiset alinomaan puhuvat. Me hylkäämme päättävästi lahkolaisuuden; me tarvitsemme vallankumouksellista kansallista yhteisrintamaa, joka antaa kuolettavan iskun japanilaiselle imperialismille ja kansallisille pettureille.

Kun entinen hallituksemme oli työläisten, talonpoikien ja kaupunkilaisen pikkuporvariston liittoutuman hallitus, niin nyt meidän on uudistettava se niin, että siihen tulisivat työläisten, talonpoikien ja kaupunkien pikkuporvariston ohella mukaan kaikki ne muihin luokkiin kuuluvat ainekset, jotka haluavat osallistua kansalliseen vallankumoukseen.

Tällä hetkellä on tämän hallituksen päätehtävänä vastaiskun antaminen japanilaisen imperialismin yritykselle Kiinan nielemiseksi. Tämän hallituksen puitteet avataan sen kokoonpanoon nähden hyvin laajoiksi: siihen päästetään osallistumaan sellaisen väen ohella, jota kiinnostaa vain kansallinen vallankumous, mutta ei agraarivallankumous, myös sellaiset siihen halukkaat ihmiset, jotka ovat sidotut eurooppalaiseen ja amerikkalaiseen imperialismiin eivätkä kykene taistelemaan sitä vastaan, mutta sensijaan kykenevät taistelemaan japanilaista imperialismia ja sen hännänkannattajia vastaan. Tämän vuoksi tulee sellaisen hallituksen ohjelmankin periaatteessa vastata perustehtävää — taistelua japanilaista imperialismia ja sen hännänkannattajia vastaan. Tällä pohjalla on meidän vastaavasti muutettava entistä politiikkaamme.

Nyt on vallankumouksellisen leirin erikoisuutena se, että on olemassa karaistunut kommunistinen puolue ja karaistunut Punainen armeija. Tämä on tavattoman tärkeätä. Ellei nyt olisi karaistunutta kommunistista puoluetta ja Punaista armeijaa, syntyisi suunnattomia vaikeuksia. Miksi? Siksi, että Kiinassa on paljon pettureita ja he ovat voimakkaita. He tulevat varmasti koettamaan kaikki keinonsa murtaakseen yhteisrintaman, provosoidakseen hajaannuksen uhkauksilla ja lupauksilla, ovelilla tempuilla. He turvautuvat aseisiin lyödäkseen vähin erin ne heitä heikommat voimat, jotka pyrkivät eroon pettureista ja yhtymään meidän kanssamme taisteluun Japania

vastaan. Näin käy varmasti, jos japanilaisvastaisesta hallituksesta ja japanilaisvastaisesta armeijasta puuttuvat sellaiset voimat kuin kommunistinen puolue ja Punainen armeija. Vuoden 1927 vallankumouksen tappion pääsyy oli siinä, että opportunistisen linjan vallitessa kommunistisessa puolueessa ei tehty ponnistuksia vallankumouksen rivien (ts. työläis- ja talonpoikaisliikkeen ja kommunistisen puolueen johtaman armeijan) laajentamiseksi, vaan laskelmat perustettiin ainoastaan tilapäiseen liittolaiseen — kuomintangiin. Tuloksena oli, että imperialistien käskyläiset ja hännänkannattajat — tuhaot, leseinit ja compradorporvaristo saivat vedetyksi puolelleen ensin Tšiing Kai-šekin ja sitten Vang Tšing-vein, ja vallankumous kärsi tappion. Siihen aikaan vallankumouksellisella yhteisrintamalla ei ollut vankkaa ydinjoukkoa, ei ollut vahvoja vallankumouksellisia asevoimia, petturuutta alkoi esiintyä kaikkialla ja kommunistisen puolueen oli taisteltava yksinään. Se ei pystynyt pitämään puoliaan vallankumouksen voimia vähin erin murentavien imperialistien ja Kiinan vastavallankumouksellisten taktiikkaa vastaan. Vaikka Ho Lungin ja Je Tingin joukot olivat jo silloin olemassa, ne eivät muodostaneet vielä poliittisesti vankkaa armeijaa eikä puolue osannut niitä johtaa. Ne kärsivät viimein tappion. Se on verinen opetus, joka osoittaa, kuinka vallankumous kärsii tappion, kun sillä ei ole vankkaa ydinjoukkoa.

Nyt on tilanne tässä suhteessa muuttunut: on voimakas kommunistinen puolue ja voimakas Punainen armeija tukialueineen. Nyt kommunistinen puolue ja Punainen armeija esiintyvät japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman alkuunpanijoina ja myöhemmin niistä tulee varmasti japanilaisvastaisen hallituksen ja japanilaisvastaisen armeijan vankka runko. Tämä tekee tyhjäksi japanilaisten imperialistien ja Tšiing Kai-šekin japanilaisvastaista kansallista yhteisrintamaa vastaan harjoittaman myyräntyön. Japanin imperialistit ja Tšiing Kai-

šek tulevat epäilemättä turvautumaan uhkauksiin ja lupauksiin ja kaikkiin mahdollisiin konnankoukkuihin, joten meidän on oltava hyvin varuillamme.

Emme voi tietenkään luottaa siihen, että japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman taajat rivit olisivat kaikilta osiltaan yhtä horjumattomia kuin kommunistinen puolue ja Punainen armeija. Voi sattua, että japanilaisvastaisen yhteisrintaman esiintyessä jotkut kelvottomat ainekset luopuvat tästä rintamasta vihollisen vaikutuksesta. Mutta sellaisten ihmisten poismeno ei meitä peloita. Vihollisen vaikutuksesta lähtee pois joitakin kelvottomia ihmisiä, mutta meidän vaikutuksestamme tulee toisia, hyviä. Kunhan vain kommunistinen puolue ja Punainen armeija ovat olemassa, silloin on olemassa ja kehittyä myös japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama. Sellainen on kommunistisen puolueen ja Punaisen armeijan johtava merkitys kansallisessa yhteisrintamassa. Nyt kommunistit eivät ole enää lapsia, he osaavat määrätä käyttäytymisensä ja tietävät miten liittolaisten suhteen on meneteltävä. Japanilaiset imperialistit ja Tšiang Kai-šek voivat käyttää ovelia temppeja valtakumouksen leiriä vastaan, mutta voivathan kommunistitkin käyttää taitavia otteita vastavallankumouksen leiriä vastaan. Japanilaiset imperialistit ja Tšiang Kai-šek voivat vetää puolelleen kelvottomia aineksia meidän riveistämme, mutta voimmehan mekin vetää puolellemme »kelvottomia» (mutta meille hyviä) aineksia heidän riveistään. Jos me pystymme vetämään vihollisen leiristä paljon väkeä puolellemme, niin sen rivit harvenevat ja meidän rivimme taajenevat. Nyt käydään taistelua suurin piirtein kahden perusvoiman välillä, ja kaikkien välivoimien on liityttävä puolelle tai toiselle. Sellainen on tosiasia jättämättömän logiikka. Kiinan orjuuttamiseen ja myymiseen tähtäävä japanilaisten imperialistien ja Tšiang Kai-šekin politiikka ei voi olla työntämättä meidän puolellemme suuria voimia. Ne joko virtaavat välittömästi Kiinan kommunistisen puo-

luen ja Punaisen armeijan riveihin tahi muodostavat näiden kanssa yhteisen rintaman. Kunhan taktiikkamme vain ei ole lahkolaista itseensä sulkeutumistaktiikkaa, niin tämä päämäärä saavutetaan.

Mikä tekee välttämättömäksi työväen ja talonpoikien tasavallan muuttamisen kansantasavallaksi?

Meidän hallituksemme ei edusta vain työläisiä ja talonpoikia, vaan koko kansakuntaa. Tämä merkitys sisältyi aikaisempaan-kin työläisten ja talonpoikien demokraattisen tasavallan tunnukseen, sillä työläiset ja talonpojat muodostavat 80—90 % koko kansakunnasta. Puolueemme VI Yleiskiinalaisen edustajakokouksen hyväksymä 10 kohtaa käsittävä ohjelma²⁷ ilmaisee koko kansakunnan etuja, eikä vain työläisten ja talonpoikien. Nykyinen tilanne vaatii meiltä kuitenkin tämän tunnuksen muuttamista, sen korvaamista kansantasavallan tunnuksella. Tämä johtuu siitä, että Japanin hyökkäys on muuttanut maamme luokkasuhteet ja että pikkuporvariston ohella on myös kansallisen porvariston osallistuminen japanilaisvastaiseen taisteluun tullut mahdolliseksi.

Kansantasavalta ei tule tietenkään edustamaan vihollisluokkien etuja. Päinvastoin, se on imperialismin liehittelijäin — tuhaoiden, lesenien ja comprador-porvariston — suoranainen vastustaja, eikä se laske näitä aineksia kansan riveihin kuuluviksi. Tässä voidaan tehdä vertailu Tšiang Kai-šekin »Kiinan tasavallan kansalliseen hallitukseen», joka edustaa vain suurimpia pohattoja, mutta ei millään muotoa tavallista kansaa eikä laske tätä »kansakuntaan» kuuluvaksi. 80—90 % Kiinan väestöstä on työläisiä ja talonpoikia, joten kansantasavallan tulee edustaa ensi sijassa työläisten ja talonpoikien etuja. Mutta kansantasavalta karistaa pois imperialistisen sarron ikeen ja johtaa siten Kiinan vapautteen ja riippumattomuuteen; se karistaa pois tilanherrojen ikeen ja pelastaa siten Kiinan puolifeodalisesta järjestelmästä, ja tämä vastaa sekä työläisten ja

talonpoikien että myös muun kansanosan etuja. Työläisten, talonpoikien ja muun kansanosan edut muodostavat yhdessä Kiinan kansakunnan edut. Vaikka comprador-porvaristo ja tilanherratkin asuvat kiinalaisella maalla, eivät he kuitenkaan piittaa kansakunnan eduista, heidän etunsa törmäävät enemmistön etuja vastaan. Tuo on se ainoa joukkio, jonka kanssa emme voi kulkea yhtä matkaa, vain sen kanssa me törmäämme vastakkain, ja siitä syystä meillä on oikeus sanoa edustavamme koko kansakuntaa.

Työväenluokan edut käyvät ristiin myös kansallisen porvariston etujen kanssa. Kansallista vallankumousta ei voida kehittää menestyksellä, ellei kansallisen vallankumouksen etujoukolla anneta valtiollisia ja taloudellisia oikeuksia, ellei työväenluokalle suoda tilaisuutta voimiensa suuntaamiseen taisteluun imperialismia ja sen hännänkannattajia, kansallisia pettureita vastaan. Mutta jos kansallinen porvaristo liittyy imperialismia vastaan käytävän taistelun yhteiseen rintamaan, muodostuu työväenluokalle ja kansalliselle porvaristolle etujen yhteisyys. Kansantasavalta ei porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kaudella suinkaan hävitä sellaista yksityisomistusta, joka ei ole luonteeltaan imperialistista tai feodaalista, se ei suinkaan pakkoluovuta kansallisen porvariston teollisuus- ja kauppayrityksiä, vaan päinvastoin edistää sellaisten yritysten kehitystä. Me otamme suojelukseemme jokaisen kiinalaisen kansallisen porvariston edustajan sillä ehdolla, että hän ei tue imperialisteja eikä Kiinan kansallisia pettureita. Demokraattisen vallankumouksen kaudella on työn ja pääoman välisellä taistelulla rajansa. Kansantasavallan työlainsäädäntö suojelee työläisten etuja, mutta se ei suuntaudu kansallisen porvariston rikastumista vastaan, kansallisen teollisuuden ja kaupan kehittämistä vastaan, sillä sellainen kehitys ei ole imperialismien etujen, vaan se on Kiinan kansan etujen mukaista. Tästä seuraa, että kansantasavalta edustaa kaikkien imperialisminvastaisiin

ja feodalisminvastaisiin voimiin kuuluvien kansankerrosten etuja. Kansantasavallan hallituksen ydinjoukkona ovat työläisten ja talonpoikien edustajat, mutta samalla siihen pääsevät osallisiksi muidenkin imperialismia ja feodalismia vastustavien luokkien edustajat.

Eikö ole vaarallista päästää tuota väkeä osallistumaan kansantasavallan hallitukseen? Ei ole. Työläiset ja talonpojat ovat tämän tasavallan väestön perusjoukko. Kun kaupunkien pikku-porvaristolle, sivistyneistölle ja muille imperialismia ja feodalismia vastaan käytävän taistelun ohjelmaa kannattaville aineksille myönnetään äänioikeus ja oikeus osallistua kansantasavallan hallitukseen, oikeus valitsemiseen ja valituksi tulemiseen, niin se ei voi käydä ristiin väestön perusjoukon, työläisten ja talonpoikien etujen kanssa. Tämän perusjoukon, työläisten ja talonpoikien, etujen suojelemisen tulee olla tärkeänä osana ohjelmassamme. Maan väestön perusjoukkoa edustava enemmistö kansantasavallan hallituksessa sekä kommunistisen puolueen johto ja toiminta sellaisessa hallituksessa tekevät noiden ihmisten osallistumisen hallitukseen vaarattomaksi. Kiinan vallankumous on nykyvaiheessaan vielä porvarillis-demokraattista eikä proletaaris-sosialistista vallankumousta. Se on aivan selvää. Vain trotskilaiset vastavallankumoukselliset²⁸ voivat jauhaa sellaista pötyä, että porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa on muka päättynyt ja että vallankumouksen kehittyminen edelleen voi merkitä vain sosialistista vallankumousta. Vuosien 1924—1927 vallankumous oli porvarillis-demokraattista vallankumousta, mutta sitä ei viety päätökseen, se kärsi tappion. Agraarivallankumous, joka meidän johdollamme on jatkunut vuodesta 1927 nykyhetken saakka, on sekin porvarillis-demokraattista vallankumousta, sillä tämän vallankumouksen tehtävänä on taistelu imperialismia ja feodalismia vastaan, eikä kapitalismia vastaan. Sellainen luonne tulee vallankumouksella olemaan vielä melko kauan.

Vallankumouksen käyttövoimana ovat edelleenkin pääasiassa työläiset, talonpojat ja kaupunkien pikkuporvaristo; niiden lisäksi voi tulla vielä kansallinen porvaristo.

Vallankumouksen muuttuminen sosialistiseksi on tulevaisuuden asia. Tulevaisuudessa demokraattinen vallankumous muuttuu kasvaessaan väistämättä sosialistiseksi vallankumoukseksi. Milloin sellainen muutos tapahtuu, se riippuu siitä, missä määrin sen edellytykset ovat kypsyneet, ja tähän voidaan tarvita melko pitkä aika. Silloin kun tällaiselle siirrolle ei ole vielä olemassa kaikkia välttämättömiä poliittisia ja taloudellisia edellytyksiä ja kun sellainen muutos ei voi koitua kansamme valtavalle enemmistölle hyödyksi, vaan koituu sille vahingoksi, ei pidä laverrella muutoksesta. Olisi väärin epäillä tätä, toivoa, että muutos voidaan suorittaa lähitulevaisuudessa ja siten asettua niiden muutamien tovereiden kannalle, jotka aikoinaan sanoivat, että demokraattisen vallankumouksen ensimmäisten menestysten päivä tärkeimmissä maakunnissa tulee olemaan sosialistiseksi vallankumoukseksi muuttumisen alkamispäivä. Nuo toverit järkeilivät tuolla tavalla siksi, että he eivät nähneet, mitä Kiina on poliittisessa ja taloudellisessa suhteessa, eivätkä ymmärtäneet että demokraattisen vallankumouksen toteuttaminen Kiinassa poliittisella ja taloudellisella alalla on huomattavasti vaikeampaa kuin Venäjällä, että se vaatii enemmän aikaa ja suurempia ponnistuksia.

Kansainvälinen apu

Lopuksi haluaisin sanoa muutaman sanan Kiinan vallankumouksen ja maailmanvallankumouksen välisestä yhteydestä.

Siitä saakka kun imperialismin hirviö ilmestyi maailmaan on täällä kaikki kietoutunut niin kiinteästi yhteen, että parhaalla tahdollakaan ei voida erottaa asioita toisistaan. Kiinan kansa

on täynnä uljuutta käydäkseen taisteluun vihollisen kanssa elämästä ja kuolemasta, se on täynnä päättäväisyyttä saavut- taakseen omin voimin uudestisyntymisensä ja noustakseen uudelleen pystyyn, se pystyy astumaan tasavertaisena koko maailman kansojen rinnalle. Tämä ei kuitenkaan merkitse, et- temme me tarvitsisi kansainvälistä apua. Ei, meidän aikanamme tarvitsee jokainen maa ja jokainen vallankumoustaistelua käy- vä kansa kansainvälistä apua. Vanha filosofi on sanonut: »Tšunsiun aikakaudella ei ollut oikeudenmukaisia sotia»²⁹. Vielä vähemmän voi imperialisteilla olla oikeudenmukaisia sotia — niitä voivat käydä vain sorretut kansakunnat ja sorret- tut luokat. Kaikki sodat, joissa kansa nousee sortajiaaan vas- taan, ovat oikeudenmukaisia sotia. Helmikuun ja Lokakuun val- lankumoukset Venäjällä olivat oikeudenmukaisia sotia. Kansan- vallankumoukset useissa Euroopan maissa ensimmäisen maail- mansodan jälkeen olivat oikeudenmukaisia sotia. Kiinassa kan- san käymä taistelu oopiumisodan³⁰ aikana, taipingien sota³¹, bokserikapina³², sotatoimet vuoden 1911 vallankumouksen³³ kaudella, Pohjoinen sotaretki 1926—1927, vuodesta 1927 tähän saakka jatkunut agrarisota ja nykyinen sota, jonka tarkoituk- sena on vastaiskun antaminen Japanille ja kansallisten pettu- reiden rankaiseminen — kaikki nämä ovat oikeudenmukaisia sotia.

Nyt kun japanilaisvastainen taistelu on nousemassa koko Kii- nassa ja fasisminvastainen liike koko maailmassa, oikeuden- mukaiset sodat käsittävät koko Kiinan, koko maailman. Kaikki oikeudenmukaiset sodat auttavat toinen toistaan, kaikki epäoi- keudenmukaiset sodat on muutettava oikeudenmukaisiksi so- diksi. Niin opettaa leninismi³⁴. Me tarvitsemme japanilaisvas- taisessa sodassa ulkomaiden kansojen ja ennen kaikkea Neu- vostoliiton kansojen apua ja ne tietenkin auttavat meitä, sillä tärkeiden elinetujen siteet liittävät meitä niihin. Yhteen aikaan onnistui Tšiang Kai-šekin katkaista Kiinan vallankumouksen

voimien yhteydet kansainvälisiin vallankumouksellisiin voimiin, ja me olimme siinä mielessä eristettyinä. Tilanne on nyt muuttunut, se on muuttunut meille suotuisaan suuntaan. Ja vastaisuudessakin se tulee muuttumaan meille myönteiseen suuntaan. Me emme tule enää olemaan eristettyinä. Ja tämä on eräs välttämätön ehto voiton saavuttamiselle japanilaisvastaisessa sodassa ja Kiinan vallankumouksen voitolle.

Huomautuksia

¹ Juan Ši-kai — Peijangin militaristikoplan johtaja. Kun vuoden 1911 vallankumous oli kukistanut Tsingin hallitsijasuvun, Juan Ši-kai kaappasi presidentin paikan ja perusti Peijangin militaristien ensimmäisen hallituksen, joka edusti suurtilanherroja ja compradoriporvaristoa. Pyrkieessään keisariksi ja saadakseen japanilaisen imperialismien tuen hän v. 1915 hyväksyi Japanin 21 vaatimusta, jotka tähtäsivät Japanin jakamattomaan herruuteen Kiinassa. Saman vuoden joulukuussa Junnanin maakunnassa puhkesi kapina Juan Ši-kain keisariksi julistamista vastaan. Tämä kapina sai osakseen laajaa vastakaikua koko maassa. Juan Ši-kai kuoli kesäkuussa 1916 Pekingissä.

² 18 tammikuuta 1915 japanilaiset imperialistit esittivät Juan Ši-kain hallitukselle 21 vaatimusta, ja 7 toukokuuta uhkavaatimuksen, johon oli vastattava 48 tunnin kuluessa. Japanin vaatimukset jakautuivat viiteen ryhmään. Neljä ensimmäistä ryhmää sisälsivät mm. vaatimukset Saksan Šantungin maakunnassa itselleen anastamien oikeuksien siirtämisestä Japanille, uusien oikeuksien myöntämisestä Japanille Šantungissa, oikeuksien myöntämisestä Japanille Etelä-Mantšuriassa ja Itä-Mongoliassa maiden vuokraukseen ja hankkimiseen, asumaoikeudesta Japanin alamaisille, oikeudesta teollisuuden ja kaupan harjoittamiseen, yksinoikeudesta rautateiden rakentamiseen ja mineraalirikkauksien käyttöön, Hanjepingin metallitehtaiden siirtämisestä Kiinan ja Japanin yhteiseen hallintaan, Kiinan sitoutumisesta olemaan luovuttamatta kolmansille valtioille Kiinan rannikon satamia, lahtia ja saaria. Viides ryhmä sisälsi vaatimuksia laajojen poliittisten, raha-taloudellisten, poliisia koskevien ja sotilaallisten oikeuksien myöntämisestä Japanille, mikä olisi merkinnyt Kiinan joutumista Japanin valtaan, sekä vaatimuksen oikeuden myöntämisestä Japanille rautateiden rakentamiseen Hupen, Kiangsin ja Kuangtungin maakuntien välille. Juan Ši-kai hyväksyi kaikki vaatimukset paitsi viidettä ryhmää, josta hän selitti »sovit-tavan myöhemmin». Kiinan kansan yksimielinen vastarinta johti kuitenkin siihen, että nämä vaatimukset eivät toteutuneet.

³ Marraskuussa 1921 USA:n hallitus kutsui Washingtoniin koolle yhdeksän vallan neuvottelukokouksen, johon Yhdysvaltain lisäksi osallistuivat Kiinan, Englannin, Ranskan, Italian, Belgian, Hollannin, Portugalin ja Japanin edustajat. Tässä kokouksessa USA ja Japani taistelivat Kaukoidän herruudesta. 6 helmikuuta 1922 solmittiin USA:n ehdottamien »yhtäläisten mahdollisuuksien» ja »avoi-men oven» periaatteiden pohjalla yhdeksän vallan sopimus. Sen tarkoitus oli turvata imperialistivaltujen yhteinen herruus Kiinassa, mutta itse asiassa valmistella edellytyksiä amerikkalaisten imperialistien monopolistiseen Kiinan anastamiseen ja siten Kiinan jakamattomaan herruuteen pyrkivän Japanin suunnitelmien routtami seen.

⁴ 18 syyskuuta Kiinan koillisissa maakunnissa majoilleet japanilaiset joukot (ns. Kuantungin armeija) valtasivat Šenjangin (Mukden), Šenjangissa ja muilla koillisilla alueilla sijainneet kiinalaiset joukot (koillisarmeija) noudattivat Tšiang Kai-šekin määräystä, että »vastarintaa ei saa tehdä missään tapauksessa», ja pe rääntyivät Šanhaikuanin eteläpuolelle, antaen japanilaisille tilaisuuden Liaoningin, Kirinin ja Heilungkiangin maakuntien nopeaan miehittämiseen. Kiinan kansan keskuudessa nimitetään tätä japanilaisten anastajien hyökkäystä »syyskuun 18 päivän tapahtumiksi».

⁵ »Neljällä koillisella maakunnalla» tarkoitetaan Liaoningia, Kiriniä, Heilungkiangia ja Jeholia, mikä vastaa Koillisen hallintopiirin kuutta nykyistä maakuntaa: Liaotungia, Liaosita, Kiriniä, Sungkiangia, Heilungkiangia ja Jeholia sekä melkoista osaa Sisä-Mongolian autonomista aluetta. »Syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen japanilaisten armeija anasti ensin Liaoningin, Kirinin ja Heilungkiangin maakunnat ja vuonna 1933 miehitti Jeholin.

⁶ 25 marraskuuta 1935 kuomintangilainen Jin Šu-keng perusti japanilaisten määräyksestä Hopein maakunnan itäosan 22 piirikunnan nukkehallituksen, joka nimitti itseään »Itä-Hopein kommunistinvastaiseksi autonomiseksi hallitukseksi.»

⁷ Diplomaattisilla neuvotteluilla tarkoitetaan neuvotteluja Tšiang Kai-šekin hallituksen ja Japanin hallituksen välillä ns. »Hirotan kolmesta periaatteesta». Nämä Japanin silloisen ulkoministerin Hirotan »kolme periaatetta» olivat seuraavat: 1) Kiina lopettaa kaikenlaisen japanilaisvastaisen liikkeen, 2) Kiinan, Japanin ja »Mantšu-kuon» taloudellinen yhteistyö pannaan käyntiin ja 3) Kiina ja Japani käyvät yhdessä taistelua kommunismia vastaan. 21 tammikuuta Hirota ilmoitti Japanin parlamentissa, että »Kiinan hallitus oli jo hyväksynyt keisarikunnan ehdottamat kolme periaatetta».

⁸ Mao Tse-tung teki tämän selostuksen siihen aikaan, jolloin Tšiang Kai-šek jatkoi vehkeilyjään, koillisten maakuntien ja pohjois-Kiinan kauppaamista ja sotatoimia Punaista armeijaa vastaan. Tämän vuoksi oli Tšiang Kai-šek paljastettava loppuun saakka, näytettävä tämän kansallisen petturin todelliset kasvot. Samasta syystä ei Kiinan Kommunistinen puolue, joka silloin ehdotti japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman muodostamista, sisällyttänyt siihen vielä Tšiang Kai-šekia, Mao Tse-tung muistuttaa kui-

tenkin jo tässä selostuksessa jakautumisesta, joka saattoi tapahtua Kiinan tilanherrojen ja comprador-porvariston leirissä imperialistivaltojen ristiriitojen johdosta. Kun Japanin imperialismin hyökkäys pohjois-Kiinassa koski kipeästi englantilais-amerikkalaisen imperialistien etuihin, tuli Kiinan Kommunistinen puolue johtopäätökseen, että englantilais-amerikkalaiseen imperialismiin kiinteästi sidottu Tšiang Kai-šekin kopla saattaa isäntiensä käskystä muuttaa suhtautumistaan Japaniin. Tämän vuoksi kommunistinen puolue ryhtyi painostamaan Tšiang Kai-šekia saadakseen hänet tekemään vastarintaa Japanille. Toukokuussa 1936 Punainen armeija palasi Šansin maakunnasta pohjois-Šensin ja esitti välittömästi Nankingissa olevalle kuomintang-hallitukselle vaatimuksen kansalaissodan lopettamisesta japanilaisia vastaan käytävän yhteisen taistelun tähden. Saman vuoden elokuussa Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitea lähetti kuomintangille uudelleen kirjeen, jossa vaati molempien puolueiden yhteisrintaman muodostamista yhteistä vastarintaa varten ja kummankin puolen edustajain nimeämistä neuvotteluihin. Tšiang Kai-šek hylkäsi tälläkin kerralla kommunistisen puolueen ehdotuksen. Vasta joulukuussa 1936, jolloin kommunistien kanssa yhtymistä kannattaneet kuomintangilaiset upseerit vangitsivat hänet Šianissa, hänen oli pakko hyväksyä Kiinan Kommunistisen puolueen vaatimus kansalaissodan lopettamisesta ja valmistautumisesta taisteluun japanilaista imperialismia vastaan.

⁹ Tsai Ting-kai komensi silloin erästä 19. armeijan armeijakuntaa ja oli tämän armeijan varakomentaja. Hän johti 19. armeijaa yhdessä Tšen Ming-šun ja Tšiang Kuang-nain kanssa. Aluksi armeija taisteli Punaista armeijaa vastaan Kiangsissa, mutta siirrettiin »syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen Šanghain. Japanilaisvastaisen liikkeen nousu teki suuren vaikutuksen 19. armeijan mielialoihin. Yöllä tammikuun 28 päivää vasten 1932, jolloin japanilainen maihinnousujoukko hyökkäsi Šanghain, 19. armeija asettui yhdessä kaupungin väestön kanssa vastarintaan. Nämä taistelut päättyivät kuitenkin tappioon Tšiang Kai-šekin ja Vang Tšing-vein petospolitiikan vuoksi. Heti sen jälkeen Tšiang Kai-šek lähetti 19. armeijan Fukieniin jatkamaan taistelua Punaista armeijaa vastaan. 19. armeijan johto oli siihen mennessä alkanut ymmärtää, että sota Punaista armeijaa vastaan ei pelasta tilannetta. Marraskuussa 1933 19. armeijan päällystö yhdessä Li Tši-šenin johtaman kuomintangilaisryhmän kanssa ilmoitti virallisesti sanoutuneensa irti Tšiang Kai-šekista. He muodostivat Fukienin maakunnassa »Kiinan tasavallan kansanvallankumouksellisen hallituksen» ja tekivät Punaisen armeijan kanssa sopimuksen yhteisestä vastarinnasta japanilaiselle imperialismille ja Tšiang Kai-šekille. Tšiang Kai-šekin asevoimat tuottivat tälle hallitukselle ja 19. armeijalle tappion. Tämän jälkeen Tsai Ting-kai siirtyi vähitellen yhteistyön kannalle Kiinan Kommunistisen puolueen kanssa.

¹⁰ Syyskuussa 1926, jolloin Pohjoisen sotaretken vallankumousarmeija lähestyi Vuhania, ilmoitti Feng Ju-hsiang Suijuanin maakunnassa sijainneen armeijoinen eroavansa Feijangin militaristi-

koplasta ja liittyi vallankumoukseen. Vuoden 1927 alussa Šensin maakunnasta lähteneet Feng Ju-hsiangin joukot hyökkäsivät yhdessä Pohjoisen sotaretken armeijan kanssa Honanin maakuntaan. Tšiang Kai-šekin ja Vang Tšing-vein petoksen jälkeen v. 1927 Feng Ju-hsiang osallistui taisteluun kommunisteja vastaan, mutta joutui riitaan Tšiang Kai-šekin koplan kanssa. »Syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen Feng Ju-hsiang ryhtyi kannattamaan japanilaisille tehtävää vastarintaa ja aloitti toukokuussa 1933 yhteistyön Kiinan Kommunistisen puolueen kanssa, perustaen Tšangtsiakoussa (Kalgan) Yhdistetyn japanilaisvastaisen kansanarmeijan. Tämä japanilaisvastainen kansannousu joutui elokuussa tappiolle taistellessaan Tšiang Kai-šekin ja japanilaisen armeijan yhdistyneitä voimia vastaan. Elämänsä viimeisinä vuosina Feng Ju-hsiang kannatti edelleenkin yhteistyötä Kiinan Kommunistisen puolueen kanssa.

¹¹ Tšiang Kai-šek lähetti kuomintangin 26. armeijan Kiangsin maakuntaan hyökkäämään Punaista armeijaa vastaan. Joulukuussa 1931 toistakymmentä tuhatta tämän armeijan miestä nousi Tšao Po-šengin, Tung Tšen-tangin ym. johdolla kapinaan Ningtun kaupungissa ja siirtyi Punaisen armeijan puolelle.

¹² Ma Tšan-šan oli kuomintangin koillisarmeijan kenraali. Hänen joukkonsa sijaitsivat Heilungkiangin maakunnassa. »Syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen, jolloin japanilaiset alkoivat etenemissensä Liaoningin maakunnasta Heilungkiangiin, nämä joukot tekivät japanilaisille vastarintaa.

¹³ Hu Han-min — tunnettu kuomintangilainen politikoitsija, joka aikoinaan vastusti Sun Jat-senin julistamaa yhteistyöpolitiikkaa Kiinan Kommunistisen puolueen kanssa. Vuonna 1927 hän osallistui Tšiang Kai-šekin toimeenpanemaan huhtikuun 12 päivän vallankaappaukseen. Myöhemmin näiden miesten välillä syntyi valtataistelu ja Tšiang Kai-šek teljetytti Hu Han-minin vankilaan. »Syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen hänet vapautettiin ja hän siirtyi Nankingista Kantoniin, missä hänen onnistui pitkän ajan kuluessa yllyttää Kuangtungin — Kuangsin militaristeja Tšiang Kai-šekin Nankingin hallitusta vastaan.

¹⁴ »Japanille tehtävän vastarinnan ja kotimaan pelastamisen ohjelman» esitti Kiinan Kommunistinen puolue v. 1934 ja se julkaistiin Sung Tšing-lingin (rouva Sun Jat-sen) ym. allekirjoittamana. Sen kuusi kohtaa olivat: 1) maa-, meri- ja ilmavoimien yleinen liikekannallepano sotaan Japania vastaan, 2) koko kansan liikekannallepano, 3) yleinen kansan aseistus, 4) japanilaisten imperialistien Kiinassa olevan omaisuuden ja kansallisten pettureiden omaisuuden pakkoluovutus japanilaisvastaisen sodan menojen peittämiseksi, 5) työläisten, talonpoikien, sotilaiden, sivistyneistön ja kauppiaiden edustajien valitseman yleiskiinalaisen kansallisen itsepuolustuskomitean perustaminen ja 6) yhtyminen japanilaisen imperialismin kaikkien vihollisten kanssa ja ystävällisten suhteiden solmiminen kaikkiin maihin, jotka noudattavat ystävällistä puolueettomuutta.

¹⁵ Kuangtungilainen militaristi Tšen Tši-tang ja kuangsilaiset militaristit Li Tsun-šen, Pai Tšung-hsi ym.

¹⁶ Tšiang Kai-šekin joukkio nimitti vallankumouksellista kansaa »rosvoiksi» ja omia sotatoimiaan kansaa vastaan ja joukkomurhiaan »rosvoliikkeen hävittämiseksi».

¹⁷ Šen Pi-ši on Kiinan Kommunistisen puolueen vanhimpia jäseniä, etevä järjestäjä. Vuodesta 1927 alkaen valittu kaikissa edustajakokouksissa Keskuskomitean jäseneksi. Vuonna 1931 valittiin Poliittisen toimikunnan jäseneksi. Vuonna 1933 Hunanin — Kiangsin raja-alueen puoluekomitean sihteeri ja sotilas-poliittisen neuvoston puheenjohtaja. 6. armeijaryhmän ja 2. armeijaryhmän yhdyttyä nimitettiin näistä muodostetun 2. rintaman poliittiseksi komissaariksi. Japanilaisvastaisen sodan alussa oli 8. armeijan poliittisen hallinnon päällikkö. Vuonna 1945 valittiin erääksi Keskuskomitean sihteeristä. Kuoli Pekingissä 27 lokakuuta 1950.

¹⁸ Punaisen armeijan 6. armeijaryhmä oli aluksi Hunanin — Kiangsin raja-alueella. Elokuussa 1934 se puolueen Keskuskomitean määräyksestä mursi saartorenkiaan ja alkoi siirtyä uusiin aseisiin. Yhtyen saman vuoden lokakuussa Kueitšoun maakunnan itäosassa Ho Lungin komentamaan Punaisen armeijan 2. armeijaryhmään. Näistä kahdesta armeijaryhmästä muodostettiin Punaisen armeijan 2. rintama, joka perusti vallankumouksellisen tukialueen Hunanin, Hupen ja Kueitšoun maakuntien raja-alueelle.

¹⁹ Lokakuussa 1934 Punaisen armeijan 1., 2. ja 5. armeijaryhmä (Punaisen armeijan 1. rintama) lähtivät liikkeelle Tšangtingista ja Ninghuasta (Fukienin maakunnan länsiosassa), Šuikinista ja Jutusta (Kiangsin maakunnan eteläosa), ja aloittivat yleisen strategisten tukialueiden siirron. Punainen armeija kulki yhdentoista maakunnan — Fukienin, Kiangsin, Kuangtungin, Hunanin, Kuangsin, Kueitšoun, Setšuanin, Junnanin, Sikangin, Kansun ja Šensin maakuntien halki, ikuisen lumen peittämiä korkeiden vuorenharjanteiden yli ja soisten tasankojen kautta, mihin ihmisjalka oli tuskin koskaan astunut. Armeija kulki marssien ja taistellen 25.000 litä (12.500 kilometriä) ja lokakuussa 1935 pääsi menestyksellisesti tukialueelleen Šensin maakunnan pohjoisosassa.

²⁰ Setšuanin — Šensin raja-alueelle Punainen armeija muodosti Punaisen armeijan 4. rintaman. Maaliskuussa 1935 4. rintama lähti liikkeelle uudelle tukialueelleen Setšuanin ja Sikangin maakuntien raja-alueella. Saman vuoden kesäkuussa se yhtyi Maokungin alueella Setšuanin maakunnan länsiosassa 1. rintamaan, minkä jälkeen molemmat rintamat marssivat kahtena kolonnana pohjoista kohti. Syyskuussa ne saapuivat Maoerkain alueelle Sungpanin lähellä. 4. rintaman joukoissa silloin ollut Tšang Kuo-tao johti omavaltaisesti, vastoin puolueen Keskuskomitean määräystä, vasemman kolonnan eteläänpäin, hajoittaen siten Punaisen armeijan kahtia. Kesäkuussa 1936 2. rintama mursi Hunanin — Hupen — Setšuanin — Kueitšoun raja-alueen saarron ja marssittuaan Hunanin, Kueitšoun ja Junnanin maakuntien halki yhtyi 4. rintaman joukkoihin Kantzen luona Sikangin maakunnassa. Silloin 4. rintaman joukko-osastoissa toimineet toverit uskollisina Keskuskomitean ohjeille ja vastoin Tšang Kuo-taon tahtoa kääntyivät jälleen yhdessä 2. rintaman joukkojen kanssa pohjoiseen. Saman vuoden marraskuussa

kaikki 2. rintaman joukot ja osa 4. rintaman joukoista saapuivat Šensin maakunnan pohjoisosaan, missä menestyksellisesti yhtyivät 1. rintaman joukkoihin.

²¹ Tšang Kuo-tao — Kiinan vallankumouksen petturi. Vallankumoukseen mukaan lyöttäytyttyään liittyi kommunistiseen puolueeseen. Puolueessa ollessaan hän teki monia virheitä ja raskaita rikoksia puoluetta kohtaan. Suurimman rikoksen hän teki v. 1935 vastustaessaan Punaisen armeijan marssia pohjoiseen ja vaati sen perääntymistä kansallisten vähemmistöjen alueille Setšuanin maakunnan ja Tiibetin välillä. Samalla hän harjoitti avointa petturuutta puoluetta kohtaan, muodostaen oman »Keskuskomiteansa» ja tuottaen hajoitustoiminnallaan suurta vahinkoa 4. rintamalle. Tämän rintaman joukko-osastojen sotilaat ja työntekijät palasivat kuitenkin nopeasti puolueen Keskuskomitean johdon alaisiksi ja esittivät kunniaakasta osaa myöhemmissä taisteluissa. Tšang Kuo-tao itse pysyi loppuun saakka parantumattomana. Keväällä 1938 hän karkasi Šensin — Kansun — Ningsian raja-alueelta ja ryhtyi kuomintangin vastavakoilun palvelukseen.

²² Tarkoitetaan Punaista armeijaa, joka perustettiin Kiangsin ja Fukienin maakuntien alueella ja oli Kiinan Kommunistisen puolueen välittömän johdon alainen, ts. Punaisen armeijan 1. rintamaa.

²³ Heinäkuussa 1935 kuomintangin joukot aloittivat kolmannen »rankaisuretken» vallankumouksen tukialuetta vastaan Šensin ja Kansun maakuntien yhtymäkohdassa. Punaisen armeijan 26. armeijakunta löi pohjois-Šensissä hajalle vihollisen kaksi prikaatia ja karkoitti vastustajan Huangho-joen itärannalle. Saman vuoden syyskuussa Punaisen armeijan 25. armeijakunta, joka oli marssinut Hupen — Honanin — Anhuein tukialueelta Šensin maakunnan eteläosan ja Kansun maakunnan itäosan halki, pääsi Šensin pohjoisosaan, missä yhtyi siellä olleisiin Punaisen armeijan osastoihin. Niin muodostui Punaisen armeijan 15. armeijaryhmä. Lao-šanin luona Kantšuanin alueella tämä armeijaryhmä tuhosi suurimman osan vastustajan 110. divisioonaa. Divisioonan komentaja sai surmansa. Pian sen jälkeen Julintšaoon luona Kantšuanin piirikunnassa lyötiin hajalle neljä pataljoonaa vastustajan 107. divisioonasta. Silloin vastustaja ryhtyi järjestämään uutta hyökkäystä. Viisi vastustajan divisioonaa Tung Jing-pinin johdolla aloitti hyökkäyksen kahtena kolonnana. Lokakuussa saapui pohjois-Šensin Keskusta-alueen Punainen armeija, joka yhdessä 15. armeijaryhmän kanssa tuhosi vastustajan 109. divisioonan Tšilotšenin taistelussa ja vihollista takaa-ajassa löi Heišuisessa hajalle erään 106. divisioonan rykmentin. Niin oli vihollisen kolmas »rankaisuretki» Šensin — Kansun tukialuetta vastaan lopullisesti torjuttu.

²⁴ Kun Punaisen armeijan päävoimat vv. 1934—1935 uusille tukialueille siirtyessään luopuivat asemistaan etelä-Kiinassa, ne jättivät sinne sissijoukkoja. Nämä joukot kävivät itsepintaista sissisotaa 14 alueella 8 maakunnassa. Nämä alueet sijaitsevat seuraavilla seuduilla: Tšekiangin maakunnan eteläosassa, itä-, etelä- ja länsi-Fukienissa, koillis-Kiangsissa, Kuangtungin ja Kiangsin rajalla, etelä-Hunanissa, Hunanin ja Kiangsin rajalla. Hunanin, Hupen ja Kiang-

sin rajalla, Hupen, Honanin ja Anhuein rajalla, Tungpošanin alueella etelä-Honanissa ja Hainanin saarella (Kuangtungin maakunnassa).

²⁵ Japanilaisten tunkeuduttua v. 1931 koillis-Kiinan maakuntiin kommunistinen puolue kutsui kansaa aseelliseen vastarintaan, järjesti sissiosastoja ja koillis-Kiinan vallankumouksellisen kansanarmeijan sekä auttoi erilaisia vapaaehtoisia japanilaisvastaisia joukkoja. Vuoden 1934 jälkeen kaikki koillis-Kiinassa olleet japanilaisvastaiset joukot yhdistettiin puolueen johdolla Koilliseksi yhdistyneeksi japanilaisvastaiseksi armeijaksi kuuluisan Jang Tšing-jun, puolueen jäsenen, johdolla. Tämä armeija kävi koillis-Kiinassa pitkän aikaa itsepintaista sissisotaa japanilaisia vastaan. Japanilaisvastaisella sissisodalla itä-Hopeissa tarkoitetaan siellä toukokuussa 1935 puhjennutta talonpoikien kapinaa.

²⁶ Sellainen valta, josta Mao Tse-tung tässä puhuu — kansantasavalta — luotiin japanilaisvastaisen sodan kaudella Kiinan Kommunistisen puolueen johtamalla vapautetuilla alueilla. Tästä syystä kommunistinen puolue pystyi johtamaan kansaa vastustajan selustassa ja käymään voitollista sotaa japanilaisia anastajia vastaan. Japanin antautumisen jälkeen puhjenneessa kolmannessa vallankumouksellisessa kansalaissodassa vapautetut alueet laajenivat vähitellen koko Kiinaa käsittäviksi, ja niin syntyi yhtenäinen Kiinan Kansantasavalta. Mao Tse-tungin ajatus kansantasavallasta toteutui koko Kiinan mitassa.

²⁷ Heinäkuussa 1928 Kiinan Kommunistisen puolueen yleiskiinalainen edustajakokous hyväksyi ohjelman, joka käsitti seuraavat 10 kohtaa: 1) imperialismien vallan kukistaminen, 2) ulkomaalaisien pääomalle kuuluvien yritysten ja pankkien pakkoluovutus, 3) Kiinan yhdistäminen ja kansallisen itsemääräämisoikeuden tunnustaminen, 4) kuomintangin militaristihallituksen kukistaminen, 5) työläisten, talonpoikien ja sotilaiden edustajien kokosten vallan voimaansattaminen, 6) 8-tuntisen työpäivän voimaansattaminen, sosiaalivakuutus jne., 7) tilanherrojen kaikkien maiden pakkoluovutus, viljelysmaan antaminen talonpojille, 8) sotilaiden elinehtojen parantaminen, maan ja työn antaminen sotilaille, 9) rasittavien maksujen ja verojen peruuttaminen ja yhtenäisen progressiivisen verotuksen voimaansattaminen, sekä 10) liitto maailman proletariaatin ja Neuvostoliiton kanssa.

²⁸ Trotskilaiset — alkujaan leniniläisvastainen ryhmittymä Venäjän työväenliikkeessä, muuttui sittemmin paatuneeksi vastavallankumoukselliseksi joukkioiksi. Kiinan vallankumouksen tappion jälkeen v. 1927 Kiinaankin ilmaantui vähäinen trotskilaisjoukko, joka Tšen Tu-hsiun ja toisten luopioiden kanssa yhdyttyään muodosti v. 1929 vastavallankumouksellisen ryhmän ja levitti sellaista propagandaa, että kuomintang on muka jo suorittanut loppuun porvarillis-demokraattisen vallankumouksen. Tämä ryhmä muuttui kokonaan imperialismiin ja kuomintangin likaiseksi aseeksi niiden taistelussa kansaa vastaan. Kiinan trotskilaiset menivät avoimesti kuomintangin vakoiluelinten palvelukseen. »Syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen he ryhtyivät täyttämään Trotskin ohjetta »ei saa

häiritä Japanin keisarikuntaa miehittämästä Kiinaa» ja yhteistyöhön Japanin vakoiluvelintien kanssa.

²⁹ Tämä lause kuuluu filosofi Meng-tselle. Tšunsiun aikakaudella (722—481 e.m.a.a.) monilukuiset feodaaliruhtinaat kävivät keskenään alituisesti sotia, taistellen vallasta, mikä selittää Meng-tsen lauseen.

³⁰ Vv. 1840—1842 Englanti lähetti sotaväkeä tunkeutumaan Kiinaan kaupan suojelun varjolla vastaukseksi Kiinan kansan taisteluun Englannin harjoittamaa oopiumikauppaa vastaan. Lin Tsehsun johtama kiinalainen armeija teki yhteen aikaan vastarintaa englantilaisille. Kantonin väestö perusti oma-aloitteisesti »englantilaisten rauhoittamisjoukkoja», jotka nekin antoivat englantilaisille hyökkääjille voimakkaita iskuja.

³¹ Taipingien sota — XIX vuosisadan puolivälissä alkanut talonpoikien vallankumouksellinen sota Tsingin (mantšulaisen) hallitsijasuvun feodaalista herruutta ja kansallista sortoa vastaan. Tammiukuussa 1851 tämän vallankumouksen johtajat nostivat kapinan Kuangsin maakunnassa ja julistivat »Taipingien taivaallisen valtakunnan» perustetuksi. Vuonna 1852 taipingit lähtivät liikkeelle Kuangsisista, kulkivat Hunanin, Hupen, Kiangsin ja Anhuein maakuntien halki ja valtasivat v. 1853 Nankingin. Täältä osa taipingeja lähti pohjoiseen ja saapui taistellen Tientsinin välittömään läheisyyteen. Taipingit eivät perustaneet miehittämillään seuduilla kestäviä tukikohtia. Perustettuaan pääkaupungin Nankingiin taipingien johto teki monia poliittisia ja sotilaallisia virheitä, mistä syystä taipingit eivät kestäneet Tsingin hallituksen vastavallankumouksellisen armeijan ja englantilais-amerikkalaisten yhtyneiden voimien hyökkäystä. Kapina kärsi tappion v. 1864.

³² Bokserikapina, joka puhkesi v. 1900 pohjois-Kiinassa — talonpoikien ja käsityöläisten laaja liike. Mystilliseksi salaseuraksi yhtyneet talonpojat ja käsityöläiset kävivät aseellista taistelua imperialisteja vastaan. Kahdeksan imperialistisen valtion yhtyneet asevoimat, jotka valtasivat Pekingin ja Tientsinin, tukahduttivat julmalla tavalla tämän liikkeen.

³³ Vrt. huomautusta 3 kirjoitukseen »Selostus talonpoikaisliikkeen tutkimisesta Hunanin maakunnassa».

³⁴ Vrt. V. I. L e n i n : »Proletaarisen vallankumouksen sotilaallinen ohjelma». (Teokset, 23 osa)